

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2024r.

sprawy **M. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2023r., sygn. akt II AKa

250/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25

maja 2022r., sygn. akt III K 259/19

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Obrońca skazanego sformułował w niej trzy zarzuty, a to zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt I) i dwa zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 169 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., a w konsekwencji także art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. (pkt II) oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt III). Wszystkie te zarzuty należy jednak uznać za całkowicie chybione.

Zauważenia wymaga, że orzeczenie Sądu Odwoławczego ograniczyło się do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji. Powyższe świadczy o tym, że Sąd Apelacyjny nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych co do meritum sprawy, nie czynił własnych ocen materiału dowodowego, lecz podzielił analizę dokonaną na tej płaszczyźnie przez Sąd *meriti*, ani też nie stosował samodzielnie przepisów prawa materialnego. To prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny nie mógł naruszyć art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Nie może być także mowy o uchybieniu przez ten Sąd art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w przepisie tym sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Co się zaś tyczy art. 7 k.p.k., zarzut naruszenia wskazanego przepisu może być podnoszony w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie, jak już wskazano, nie miało miejsca.

Uzasadnienie kasacji nie daje podstaw do wnioskowania, że intencją skarżącego w powyższym zakresie było postawienie zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny niewłaściwej kontroli odwoławczej odpowiednich zarzutów apelacji. Stanowi ono bowiem swoiste powtórzenie argumentacji zwyczajnego środka zaskarżenia i brak w nim konstruktywnej krytyki postępowania Sądu Apelacyjnego, który, *nota bene*, jak wynika z lektury jego motywów pisemnych, odniósł się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych w sposób wyczerpujący i rzetelny.

Zaznaczyć więc w tym miejscu wypada, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do rozpoznania sprawy we wskazanej przestrzeni, bowiem stosownie do treści art. 536 k.p.k. jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym może rozpoznać kasację wyłącznie w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Te same uwagi należy odnieść do zarzutu z pkt II kasacji, dotyczącego naruszenia art. 169 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Wniosek w trybie art. 169 k.p.k. nie został sformułowany w postępowaniu drugoinstancyjnym – ani w treści apelacji ani w toku postępowania sądowego (k. 4626-4627v). Tym samym niemożliwym staje się skuteczne zarzucenie Sądowi Odwoławczemu naruszenia art. 170 k.p.k., skoro nie złożono wniosku dowodowego, który miałby być niewłaściwie przez ten Sąd rozpoznany. Zarzut ten należy ocenić jako zarzut odnoszący się do procedowania Sądu I instancji, a tym samym niekasacyjny.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[ał]